

Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság
1.Bf.322/2010/7.

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság *Budapesten, 2011. év január hó 27. napján* megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t:

A terrorcselekmény büntette és más bűncselekmények miatt a vádlott ellen indult bűnügyben a Fővárosi Bíróság 7.B.61/2010/32. számú ítéletét alábbiakban **változtatja meg.**

A vádlott bűnösségét 1 rb. személyi szabadság megsértésének büntetében is **megállapítja** (Btk. 175. § (1) és (3) bekezdés a./ pontja).

A 3 rb. rablás büntetteként értékelt cselekményt 1 rb. folytatólagosan elkövetett rablás büntettének és 1 rb. rablás büntettének (Btk. 321. § (1) és (3) bekezdés a./ pontja) **minősíti.**

Az egyedi azonosító jel meghamisítása büntettének jogszabályhelyét a Btk. 277/A. § (1) bekezdés **b./** pontjában **állapítja meg.**

A vádlottal szemben kiszabott főbüntetést 14 (tizennégy) fegyházbüntetésre **súlyosítja.**

Mellőzi a Váci Városi Bíróság 5.B.262/2004/4. számú, valamint a Pesti Központi Kerületi Bíróság 24.B.XIII.5115/2005/12. számú jogerős ítéletekkel kiszabott 7 hónap és 1 év 10 hónap börtönbüntetés végrehajtásának elrendelését.

Egyebekben az elsőfokú ítéletet **helybenhagyja.**

A vádlott által az első fokú ítélet kihirdetésétől a 2010. év október hó 18. napjáig előzetes letartóztatásban töltött időt a kiszabott fegyházbüntetésbe **beszámítja.**

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s:

A Fővárosi Bíróság a 2010. év július hó 2. napján kelt 7.B.61/2010/32. számú ítéletével a vádlottat terrorcselekmény büntette (Btk. 261. § (1) bekezdés a./ pontja), 3 rb. rablás büntette (Btk. 321. § (1) bekezdés és (3) bekezdés a./ pontja), rablás büntette (Btk. 321. § (1) és (4) bekezdés b./ pontja), egyedi azonosító jel meghamisításának büntette (Btk. 277/A. § (1) bekezdés a./ pontja) és lőfegyverrel és lőszerrel visszaélés büntette (Btk. 263/A. § (1) bekezdés a./ pontja) miatt - halmazati büntetésül - 11 év fegyházbüntetésre és 10 év közügyektől eltiltásra ítélte.

A vádlott által előzetes fogva tartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámította.

Az elsőfokú bíróság elrendelte a Váci Városi Bíróság 5.B.262/2004/4. számú ítéletével kiszabott 7 hónap börtönbüntetés, valamint a Pesti Központi Kerületi Bíróság 24.B.XIII.5115/2005/12. számú ítéletével kiszabott 1 év 10 hónap börtönbüntetés végrehajtását.

Kötelezte a vádlottat a ... Bank Rt. ... Régió magánfél részére kártérítés, valamint a kártérítési összeg után járó illeték megfizetésére.

Rendelkezett az eljárás során lefoglalt bűnjelekről, amelyeket részben kiadni, részben megsemmisíteni, részben pedig az iratoknál kezelni rendelt. Kötelezte a vádlottat az eljárás során felmerült bűnügyi költség egy részének megfizetésére azzal, hogy a fennmaradó bűnügyi költséget az állam viseli.

Az ítélet ellen az ügyész a vádlott terhére 2 rb. személyi szabadság megsértése büntettének a megállapítása és a büntetés súlyosítása végett, a vádlott és védője enyhítésért jelentett be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.671/2010/2. számú átiratában - és képviselője a nyilvános ülésen is - az ügyészi fellebbezést fenntartotta azzal a módosítással, hogy a vádlott terhére 1 rb. személyi szabadság megsértése büntettekénti minősítésére tett indítványt, a védelmi fellebbezések elutasítása mellett.

Az ügyészi átirat szerint az elsőfokú bíróság minden szükséges és lehetséges bizonyítékot beszerzett, azokat értékelte és indokolási kötelezettségének is eleget tett. A megállapított tényállást azonban hiányosnak, ezért kisebb körben megalapozatlannak jelölte meg, amely az iratok alapján orvosolható.

A terrorcselekmény büntetével kapcsolatban a védőnek a büntetés korlátlan enyhítésére irányuló indítványát megalapozatlannak tartotta, kifejtette, hogy e jogintézmény eldöntéséhez vizsgálnia kell, hogy a terrorcselekmény milyen következményekkel járt.

Az erre vonatkozó adatokat, okiratokat az elsőfokú bíróság tárgyalás anyagává tette, és a tanúk vallomásaiban is rendelkezésre állnak, azonban az ezzel összefüggő tényeket az ítéleti tényállás nem tartalmazza.

Ennek megfelelően a fellebbviteli főügyészség a tényállást a 1. és 2. számú sértettek sérelmére elkövetett cselekmények okozta súlyos következményekkel, továbbá a rendőri jelentések tartalma alapján megállapítható rendőri intézkedésekkel, a környező forgalmas utcákat érintő lezárásokkal, az igen jelentős számú rendőri erők mozgósítására vonatkozó adatokkal indítványozta kiegészíteni. Indokoltnak tartotta rögzíteni, hogy hány személyt érintett a bűncselekmény közvetlenül, akik a bűncselekmény idején a bankban tartózkodtak.

Az ügyészi átirat szerint az elsőfokú bíróság a vádlott cselekményeit, a 2. számú sértett sérelmére elkövetett bűncselekmény kivételével, törvényesen minősítette. E sértett sérelmére elkövetett cselekmény már a rablás befejezését követően történt, de még a rendőröknek címzett követelés előtt, annak érdekében, hogy az 1. számú biztonsági őrt, hogy jöjjön elő. Ezért ezen cselekmény önállóan a Btk. 175. § (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés a./ pontja szerinti minősülő aljas célból elkövetett személyi szabadság megsértése büntettének minősül. Ellenben 1. számú sértett sérelmére megvalósított cselekmény a terrorcselekménynek minősül, amelynek alapja a sértett személyi szabadságának megsértése, azonban önállóan nem minősíthető eszközcselekmény beleolvad a súlyos célcselekménybe, a terrorcselekménybe.

Nincs lehetőség a terrorcselekmény kapcsán a büntetés korlátlan enyhítésére, azonban vitatta az elsőfokú bíróság ezzel kapcsolatosan kifejtett indokait, mivel a kiegészített tényállás szerint a vádlott cselekménye következtében a súlyos következmények beálltak.

Indokoltnak tartotta a bűnösségi körülmények kiegészítését, illetve módosítását. Eszerint súlyosító körülményként kell értékelni, hogy a vádlott a személyi szabadság megsértésének büntettét terhes nő sérelmére és különös veszélyes eszközt használva követte el, a terrorcselekmény pedig sok embert - köztük kívülállókat is - közvetlenül érintett és időben elhúzódó volt. Mellőzendőnek tartotta az enyhítő tényezők köréből, hogy a vádlott több gyermek eltartásáról köteles gondoskodni, tekintettel arra, hogy e kötelezettségét ténylegesen nem teljesíti, ellene tartás elmulasztásának vétsége miatt büntetőeljárás is volt folyamatban. Emellett a vádlott beismerő vallomása kisebb súllyal vehető figyelembe, mivel a két korábbi rablási cselekményét csak a házkutatás során feltárt terhelő bizonyítékok alapján ismerte be, a terrorcselekmény, illetve az ahhoz kapcsolódó bűncselekmények esetében pedig tetten érték, a beismerő vallomása nem tekinthető feltáró jellegűnek.

A fellebbviteli főügyészség képviselője a nyilvános ülésen az írásbeli fellebbezését azzal a módosítással tartotta fenn, hogy az egyedi azonosító jel meghamisításának büntette esetében a vádlott bűnössége bizonyítottan a Btk. 277/A. § (1) bekezdés b./ pontja szerint minősül.

A védő a nyilvános ülésen a bejelentett fellebbezést módosított tartalommal tartotta fenn. Az enyhítésért bejelentett fellebbezése mellett a terrorcselekmény alóli felmentésre, és a törvényi minimumnak megfelelő szabadságvesztés büntetés kiszabására tett indítványt. Emellett az elsőfokú ítéletet megalapozatlannak jelölte meg, és további bizonyítás felvételét látta indokoltnak elmeorvos szakértői vélemény kiegészítésével, valamint a két sértett esetében a cselekmény következményeinek tisztázása végett szakértői vélemény beszerzésével. A bizonyítás felvételének hiányában az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezésére tett indítványt.

Annak a véleményének adott hangot, hogy az 1 rb. rablás büntette nem befejezett bűncselekmény, csupán kísérletként minősül. A személyi szabadság megsértésének büntette álláspontja szerint önállóan nem minősíthető, mert beleolvad a terrorcselekménybe, ezért e körben indítványozta az ügyészi indítvány elutasítását. A terrorcselekmény büntette pedig azért nem valósult meg, mert a vádlott cselekményét ténylegesen nem lehetett komolyan venni, továbbá a vádlott a bűncselekményt mielőtt abból súlyos következmény származhatott volna abbahagyta, azonban a zsilipből nem tudott kijönni, ezért a Btk.261. §. /3/ bekezdés a.) pontjában megfogalmazott korlátlan enyhítés vele szemben alkalmazható. Vitatta a nagy létszámú rendőri jelenlét indokoltságát és kérte pontosan számszerűleg meghatározni, hogy hány rendőr vett részt az akcióban. Kifogásolta továbbá az út lezárásának szükségességét.

A Fővárosi Ítéltábla a kétoldalú perorvoslat alapján eljárva a Be. 348. § (1) bekezdésére figyelemmel a Fővárosi Bíróság ítéletét és az azt megelőző eljárást teljes terjedelmében felülbírálta. Megállapította, hogy az elsőfokú bíróság eljárásában a perrendi szabályokat betartotta, az ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, a rendelkezésre álló bizonyítékokat értékelte, mérlegelését részletesen indokolta, és a lényegét tekintve megalapozott döntést hozott.

A Fővárosi Ítéltábla azonban észlelte, hogy az elsőfokú bíróság ítéleti tényállása kisebb részben megalapozatlan, amelyet az iratok tartalma alapján a Be. 352. § (1) bekezdése a./ pontjára alapítottan kiegészített, illetve pontosított:

- a vádlottat a Váci Városi Bíróság 2010. év október hó 7. napján jogerős 5.B.51/2010/17. számú, illetve a Pest Megyei Bíróság, mint másodfokú bíróság 2.Bf.453/2010/8. számú ítéletével tartás elmulasztásának vétsége miatt 4 hónap fogházbüntetésre és 1 év közügyektől eltiltásra ítélte.
- A Váci Városi Bíróság 2010. év október hó 13. napján jogerős 5.B.431/2008/24. számú, illetve a Pest Megyei Bíróság, mint másodfokú bíróság 14.Bf.668/2009/13. számú ítéletével, amely a Fővárosi Ítéltábla, mint harmadfokú bíróság 3.Bhar.155/2010/10. számú végzése folytán jogerőre emelkedett a vádlottat folytatólagosan elkövetett megrontás büntette, kiskorú veszélyeztetésének büntette és zaklatás vétsége miatt - halmazati büntetésül

- 7 év börtönbüntetésre és 7 év közügyektől eltiltásra ítélte. Egyben elrendelte a Pesti Központi Kerületi Bíróság 24.B.XIII.5115/2005/12. számú ítéletével kiszabott 1 év 10 hónap börtönbüntetés, valamint a Váci Városi Bíróság 5.B.262/2004/4. számú ítéletével kiszabott 7 hónap börtönbüntetés végrehajtását.
- A Váci Városi Bíróság 2010. év december hó 27. napján jogerős 5.Beü.183/2010/2. számú ítéletével a Váci Városi Bíróság 5.B.51/2010/17. számú és a Váci Városi Bíróság 5.B.431/2008/24. számú ítéletét összbüntetésbe foglalta, az összbüntetés tartamát 7 év 1 hónap börtönben állapította meg.
- A vádlott 2010. év október hó 19. napjától a 7 év 1 hónap jogerős összbüntetését tölti.

A kiegészítés a másodfokú eljárásban beszerzett erkölcsi bizonyítvány és a 6. sorszámu hivatalos feljegyzés adatain alapul.

- Mellőzi az első fokú ítélet 15. oldalán az első bekezdés harmadik mondatának következő részletét „...mert már ekkor látta, hogy rendőrök jelentek meg a bankfiók épülete előtt”.

A helyszínre elsőként kiérkező rendőrök, 1. és 2. számú tanúk vallomása szerint a bankfiókban nem látták az elkövetőt, az egyik ügyfél hátrafelé mutogatott, ahonnan hamarosan elő is jött a vádlott a tússzal, aki már 1. számú sértett volt. A rendőrök ekkor észlelték először a vádlottat. Ezzel összhangban állt az 1. számú sértett, az 1. számú rendőr tanú és a vádlott vallomása is, utóbbi szerint 2. számú sértett a biztonsági őr keresése érdekében vitte magával, a rendőröket csak azt követően észlelte, amikor kicserélte a túszokat. A 2. számú sértett vallomása ennek részben látszólag ellentmond, mivel szerinte a vádlott már az ő sérelmére elkövetett cselekmény kezdetekor látta a kiérkező rendőröket, azonban ennek a vádlott semmilyen jelét nem adta, és a biztonsági őrt kereste vele, az ő felé intézett ekkor fenyegetést. Mindezek alapján kétséget kizáróan az állapítható meg, hogy a vádlott a biztonsági őr előkerítése érdekében vitte magával erőszakkal a 2. számú sértett banki alkalmazottat.

- Az 1. számú sértett a sérelmére elkövetett bűncselekmény következtében elszenvedett lelki trauma miatt pszichológus kezelése alatt állt, a cselekmény pszichés következményei jelenleg is érzékelhetők.

E megállapítások az 1. számú sértett és a 3. számú tanúk vallomásán alapulnak, melyet a Fővárosi Bíróság ítéletének indokolási részében rögzített is, azonban e megállapítások a tényállás részét képezik, ezért az ítéletábra ekként korrigálta.

- A 2. számú sértett a sérelmére elkövetett cselekmény idején terhes volt, állapotára az elszenvedett bűncselekmény jelentős negatív hatással volt.

A kiegészítés a vádlott, az 1. számú sértett tanú vallomásán, és a 2. számú sértett írásbeli vallomástétel engedélyezésére irányuló kérelemében rögzítetteken alapul. Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásában ezen körülményeket is rögzítette, amelyek szintén a tényállásba tartozó megállapítások.

- A vádlott által elkövetett cselekmények a bankfiókban tartózkodó összesen húsz személyt érintette közvetlenül.

E kiegészítés a tanúkihallgatásokon és okirati bizonyítékokon alapul, mely szerint megállapítható, hogy a 18 banki alkalmazotton kívül két ügyfél tartózkodott félelemben kb. két órán keresztül a bűncselekmény elkövetésekor a bank épületében.

- A rendőrség részéről a riasztást követően a helyszínre elsőként az 1. és 2. számú rendőrkapitányok érkeztek meg 17 óra 5 perckor, majd ezt követően folyamatosan érkeztek a további rendőri erők, a BRFK. XIV. kerületi, X. kerületi, XV. kerületi Rendőrkapitányságáról, a BRFK Rendészeti Szervek Bevetési Főosztályától, a BRFK Közlekedés Rendészeti Főosztályától és a TESZ részéről, így összesen legalább 85 rendőr vett részt a cselekmény során végrehajtott rendőri intézkedésekben.
- A TESZ első csoportja 18 óra 2 perckor, a második csoportja pedig 18 óra 13 perckor érkezett a helyszínre. A vádlott elfogására, miután megadta magát, 18 óra 40 perckor került sor.
- A BRFK Közlekedés Rendészeti Főosztály részéről 17 óra 20 perctől a helyszín és közvetlen környékének lezárására, valamint a járműforgalom elterelésére került sor. A ... útja - ... útja kereszteződése, ... útja - ... köz útkereszteződése, valamint a ... útja - ... - ... utca útkereszteződése helyszíneken. A csomópontok közlekedési zárának feloldása 19 óra 21 perckor történt.

A fenti megállapítások az elsőfokú bíróság által tárgyalás anyagává tett, a nyomozati iratok III. kötetében a 827-851. oldalon található rendőri jelentésekben foglaltakon alapulnak.

A fentiekben kiegészített tényállás megalapozott, mentes a Be. 351. § (2) bekezdésében foglalt hiányosságoktól, ezért a másodfokú felülbírálat alapját képezi.

A vádlott az eljárás során valamennyi terhére rótt bűncselekmény tekintetében feltáró jellegű, őszinte megbánással párosuló beismerő vallomást tett. E vádlotti nyilatkozatokat a tanúvallomások az eseménysorozat tekintetében megerősítették. Az eljárás során az elsőfokú bíróság 24 tanút hallgatott ki. A tanúk nyomozati és bírósági vallomásai az események részletei tekintetében is összhangban állottak. Jellemző volt a cselekmény alatt a bankfiókban tartózkodó banki alkalmazottak és a

két ügyfél vallomása, hogy a vádlott fegyveres fellépése valamennyi személyt megviselte, menekültek és elrejtőztek, helyzetüket szinte kilátástalannak tartották. Amikor a vádlott már a rendőrségi gépkocsiban tartózkodott, a rendőrök menekítették ki a mellékhelyiségekbe, irattárba meghúzódó és rettegő személyeket. Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásában részletesen idézi a vallomásokat, és helyesen csoportosítja a tanúkat, aki közvetlenül észlelői, szemtanúi voltak a vádlotti magatartásnak, másrészt pedig akik csak közvetve munkatársaiktól szereztek tudomást az eseményekről, mert a rablás kezdetén már elrejtőztek.

A személyi bizonyítékokon túl az elsőfokú bíróság a helyszíni szemlékről készült jegyzőkönyvek adatait a nagy számú és terjedelmű rendőri jelentések adatait, fényképmelléleteket, szakértői véleményeket és egyéb okirati bizonyítékokat mérlegelt és az általa megállapított ítéleti tényállás az ítéltábla fentiekben részletezett kiegészítésével és pontosításával minden tekintetben megalapozott.

A védőnek a tényállást vitató a vádlott részbeni felmentését célzó érvei eredményre nem vezettek. A hatályon kívül helyezési indítvány szintén nem megalapozott, mivel igazságügyi elmeorvos szakértői vélemény rendelkezésre áll, a szakértői vélemény aggálytalan, szakszerű, ezért annak kiegészítésére az ítéltábla nem látott indokot. Kétségtelen tény, hogy a két túsul ejtett banki dolgozóval kapcsolatban nem készült szakértői vélemény, csupán nevezettek vallomásai és az azt támogató munkatársak nyilatkozatai képeznek bizonyítékot. Egyértelmű, hogy a 2. számú sértett a cselekmény idején terhes volt. E tény a vádlott sem vitatta, mert amikor erről tudomást szerzett a tanút elengedte és az 1. számú sértettel kicserélte. Az ítéltábla igazságügyi orvos szakértői vélemény hiányában mellőzi annak ténybeli rögzítését, hogy a cselekménnyel összefüggésben szakadt meg a terhessége. Ellenben az 1. számú sértett, akit kb. egy óra hosszat tartotta fogva a vádlott, bizonyítottan 2010. júniusában az elsőfokú eljárás tartama alatt is rendszeresen pszichológiai kezelés alatt állt, ennek tényszerű megállapítása megalapozott a sértett és a tanúk vallomása alapján.

A rendelkezésre álló bizonyítékok alapján nem osztotta az ítéltábla a védőnek azokat az érveit, miszerint a vádlott cselekményét ténylegesen nem lehetett komolyan venni. A húsz tanú egybehangzó vallomása egyértelműen cáfolja a védői okfejtést, mivel a húsz ember hosszú időn keresztül kiszolgáltatott helyzetben volt. A két tús pedig komoly lelki traumát szenvedett. A túsokkal szembeni magatartást közvetlenül észlelő munkatársakat is megviselte a látvány. Az a körülmény, hogy nem bántalmazta a két túszt, hanem igyekezett nyugtatni az 1. számú sértettet, csupán a rendőrök felé tett fenyegető kijelentéseket a tüsszal kapcsolatban nem csökkent a cselekményének tárgyi súlyát, különös tekintettel arra is, hogy egy ízben a fenyegetéssel együtt a járólapba lőtt.

A másodfokú bíróság nem osztotta a védőnek a nagy létszámú rendőri jelenlét indokoltságával kapcsolatos kifogásait, mivel a bank elé érkező és ott tartózkodó rendőri szerveknek nem volt tudomása arról, hogy hány fegyveres személy tartózkodik a bankban, lövéseket hallottak és villanásszerűen észlelték a vádlottat, amint karjával az 1. számú sértett nyakát átkarolva mozgott az épületben, majd közvetlenül a zsilipben is ebben a helyzetben látták a túszt tartó elkövetőt. Az

épületen kívül tartózkodók, illetve az akció parancsnokának intézkedése minden tekintetben jogszerű, indokolt rendőri intézkedés volt, alappal nem vonható kétsége, mivel azzal tisztában voltak, hogy több személy tartózkodik a bankban és nem volt kiszámítható az elkövető(elkövetők) magatartása. Hasonló indokok alapján szükséges volt a bank környéki nagy forgalmú közlekedési útvonal lezárása is az arra haladó állampolgárok élete és testi épsége védelme érdekében. A hivatalos személyeknek mindenre fel kellett készülnie, nevezetesen arra is, hogy egy kilátástalan helyzetben levő elkövető (vagy elkövetők) éles fegyverrel esetleges tűzpárbajba bocsátkoznak a bankból távozáskor. A közel kettő órán keresztül zajló események alatt folyamatosan érkeztek a különböző rendőri egységek. Mindezekre tekintettel a vádlott terhére a tényállásban megállapított cselekmény illetve a cselekmény sorozat kiemelkedő tárgyi súlyú.

A Fővárosi Bíróság a megalapozott tényállásból okszerűen vont következtetést a vádlott bűnösségére, azonban részben tévedett a cselekmények jogi minősítésében.

Az 1. és 2. pont alatt megállapított megalapozott tényállás jogi minősítése törvényes, fegyveresen elkövetett rablás bűntette. Téves azonban e cselekménynek 2 rendbelikénti minősítése. A vádlott a Bank Rt. ..., kerület utcai bank fiókjának sérelmére 2005. június 29-én és 2005. augusztus 3-án követte el a bűncselekményt. Az elsőfokú bíróság nem látta megállapíthatónak a folytatólagos elkövetést az egységes akarat elhatározás hiánya miatt.

Az egységes akarat elhatározás nem azonos valamennyi rész-cselekmény előre eltervezettségével, a folytatás szándéka, ahogyan az a jelen ügyben is megállapítható, az első rész-cselekmény elkövetését követően is kialakulhat. Az ismételt elkövetés esetén az egységes akarat elhatározás megállapítható, ha a cselekmény ugyanazon motívumból fakad, mint az előző. Különösen, hogy a vádlott ugyanazon pénzszerzési céllal, az első elkövetés tapasztalataiból kiindulva döntött a folytatás mellett, azaz a két cselekménye ugyanazon az elhatározáson alapult, azonos sértett sérelmére, rövid időközzel (5 hét) ugyanazon bűncselekményt követte el. Ezért a 2005. év június 29.-ei, illetve augusztus 3.-ai rablási cselekményei nem 3 rendbelinek, hanem két rendbelinek minősültek, melyből egy rendbelit folytatólagosan elkövetett (Bank Rt. ..., kerületi u. szám alatti bankfiók sérelmére elkövetett cselekmények).

A vádlott által a 2. számú biztonsági őrtől elvett P9M típusú maroklőfegyver gyári sorszáma eltávolításának időpontja nem volt meghatározható, mert a vádlott nem nyilatkozott arról, hogy az egyedi azonosító jelet mikor távolította el a lőfegyverről. Ezért a Btk. 277/A. § (1) bekezdés a./ pontja szerinti elkövetés, azaz az egyedi azonosító jel eltávolításával megvalósított elkövetési forma nem bizonyított. Ellenben kétséget kizáróan megállapítható, hogy a vádlott a 2009. év május 14.-ei bűncselekmények elkövetése során ugyanezt a maroklőfegyvert használta, amelynek az egyedi azonosító jelét eltávolította, ezért a Fővárosi Ítélet tábla a Btk.

277/A. § (1) bekezdés b./ pontja szerinti elkövetési magatartást - „olyan dolgot használt fel..., amelynek egyedi azonosító jelét eltávolították” - állapította meg.

A , kerület király útja szám alatti bankfiók sérelmére elkövetett 1 rb. rablás büntette befejezett bűncselekmény, mivel a tényállásból kitűnően a vádlott a lőfegyverrel történő fenyegetést követően a banki alkalmazottakat fegyverrel arra kényszerítette, hogy a kasszáikban lévő pénzt pakolják a táskájába, a 8.229.000.- forintot megszerezte, elvétel megvalósult, a cselekménye befejezettnek minősül.

A kifejtettekre figyelemmel nem osztotta az ítéltábla a védőnek a kísérettel kapcsolatos jogi érveit.

A Fővárosi Ítéltábla nem osztotta a Fővárosi Bíróság jogi érvélését a 2. számú sértett sérelmére elkövetett személyi szabadság megsértése büntettével kapcsolatban.

A megalapozott tényállásból kitűnően a 2. számú sértett túszul ejtésének az volt a célja, hogy az 1. számú biztonsági őrt arra kényszerítse, hogy rejtekhelyéről előjőjön. A vádlott az őr felé intézett követelést azzal, hogy jőjön elő, mert combon lövi a 2. számú sértettet. Ennek nyomatékot adott, amikor a járólapba lőtt. Miután ez nem járt sikerrel elengedte a terhes pénztáros lányt, aki elmenekült és szintén elbujt a bank épületében.

Ezt követően a vádlott a 2. számú sértett helyett az 1. számú sértettet ragadta meg és ejtette túszul.

A rablás befejezését követően a 2. számú sértett sérelmére elkövetett vádlotti cselekmény a Btk. 175. §. /1/ bekezdésébe ütköző és a /3/ bekezdés a.) pontja szerint minősülő aljas célból elkövetett személyi szabadság megsértése büntettének minősül. A vádlott a személyi szabadságától a sértettet megfosztotta, mert a banki alkalmazott, amíg fogva tartotta, elvesztette mozgási, helyváltoztatási, tartózkodási hely megválasztásával kapcsolatos cselekvési szabadságát. E bűncselekmény nem olvad bele a térben és időben elkülönült terrorcselekménybe, ezért nem volt helytálló a Fővárosi Bíróság ezzel kapcsolatos jogi indoka.

Ellenben a vádlottnak 1. számú sértett banki alkalmazott sérelmére elkövetett erőszakos fogva tartása megvalósítja ugyan a Btk. 175. §-a szerinti bűncselekményt, azonban látszólagos halmazatot képez a Btk. 261. §. /1/ bekezdés a.) pontjába ütköző terrorcselekménnyel. A vádlott, amikor az 1. számú sértett túszul kívánta elhagyni a bankfiókot észlelte az épület előtt tartózkodó rendőri erőket, követelést intézett a rendőrség felé azzal, hogy a szabad elvonulása érdekében egy rendőrautót kér, ellenkező esetben a túsznak baja esik. Ezen első követelés elhangzásakor a terrorcselekmény már befejezett bűncselekmény. A terrorcselekmény célcselekménye a követelés kikényszerítése oly módon, hogy a túsz sértetlenül hagyását a rendőrségi gépkocsi biztosításától, mint teljesítéstől tette függővé. A követelés az elkövető igényének felszólítás formájában történő kifejezésre juttatása, tartalmi sajátossága pedig az, hogy a címzettnek, adott ügyben

a rendőrségnek a vádlott akaratának megfelelő magatartást kell tanúsítania a hátrányos következmények - a túsznak baja esik - elkerülése érdekében. A kifejtettekre tekintettel az elsőfokú bíróság törvényesen minősítette a vádlott cselekményét terrorcselekményként, és az ezzel kapcsolatos felmentő rendelkezést célzó védelmi indítvány nem helytálló.

Az ítélet tábla nem osztotta a védőnek - előadása szerint abban az esetben ha a terrorcselekményt a bíróság a vádlott terhére megállapítja - a Btk. 261. §. /3/ bekezdésének a.) pontja szerinti büntetés korlátlan enyhítését célzó indítványát. Az elsőfokú bíróság tartalmában törvényesen döntött, amikor nem látott lehetőséget az adott esetben a korlátlan enyhítésre, tévedett azonban az ezzel kapcsolatos indokolásában. Nem helytálló jelen ügyben az a jogi indok, hogy a törvényben megkívánt súlyos következmény nem valósult meg. Az elsőfokú bíróság jogértelmezése szerint a súlyos következmény nélküliség nem azonos a terrorcselekmény folytán kialakult és egyébként valóban súlyos helyzettel, hanem az elkövető jogellenes követelésének teljesítéséhez, a teljesítés megtagadása folytán a fenyegetés beváltásához kapcsolódik. További konjunktív feltételként idézi, hogy „a cselekmény súlyos következmények nélküli abbahagyásán túlmenően a terrorcselekményben meghatározott cselekvőségekkel összefüggésben az elkövető önvádolást tanúsítson, amennyiben a cselekményt és körülményeit, annak célját és motívumát, személyi bűnkapcsolatait fel kell tárnia a hatóság előtt. Ezt követően levonja az elsőfokú bíróság azt a következtetést, hogy a vádlott javára korlátlan enyhítés lehetősége nem volt megállapítható, mert ugyan a bűncselekményt abbahagyta mielőtt abból súlyos következmény származott volna, ugyanakkor nem volt olyan helyzetben, amelynek kapcsán a Btk. 261. §. /3/ bekezdés b.) pontjában meghatározott konjunktív feltételnek megfelelt volna.”

Az kétségtelen tény, hogy a törvény a korlátlan enyhítést akkor teszi lehetővé, ha az elkövető a terrorcselekményt abbahagyja mielőtt abból súlyos következmény származott volna. Az abbahagyásra csak a cselekmény befejezetté válását követően kerülhet sor. Mindaddig, amíg a bűncselekmény kísérleti szakban van, önkéntes visszalépés, mint büntethetőséget megszüntető ok merül fel. A terrorcselekmény törvényi tényállásából kitűnően a követelés közlését követően csak az abbahagyásra nyílik lehetőség függetlenül attól, hogy a követelését nem teljesítették. Helyes jogértelmezés szerint az abbahagyás megállapíthatóságát nem zárja ki, ha arra külső körülmények vagy más személy magatartása kényszeríti az elkövetőt. A törvény ugyanis nem tartalmaz olyan feltételt, hogy az abbahagyásnak önkéntesnek kell lennie. Az adott esetben a másodfokú eljárás során az iratok tartalma alapján kiegészített ítéleti tényállásból kitűnően a terrorcselekménnyel összefüggésben súlyos következmények származtak (az 1. számú sértettnek a cselekmény pszichés következményei; a 2. számú sértett terhes állapotára történő jelentős negatív hatás a bankfiókban tartózkodó húsz személy közel két órán keresztül fogva tartása kilátástalan, bizonytalan helyzete; jelentős számú rendőri erők igénybevétele, a , kerület útja - ... útja kereszteződése 17 óra 20 perctől 19 óra 21 percig történt lezárása). Helyes jogértelmezés szerint a súlyos következménynek a vádlott által elkövetett terrorcselekménnyel kell

összefüggésben lenni, annak az eredményeként kialakult következmény. Figyelemmel arra, hogy az adott ügyben a felsorolt súlyos következmény megvalósult, ezt követően mintegy két óra múlva a vádlott, amikor látta, hogy kilátástalan a helyzete a fegyvert kitárazta, megadta magát, feltartott kézzel, a tüsszal együtt bank épületéből távozott, és a pénzt tartalmazó táskát a rendőrségnek átadta.

A kifejtettekre tekintettel az adott ügyben a Btk. 261. §. /3/ bekezdés b.) pontjával kapcsolatos feltétel irreleváns. A korlátlan enyhítés alkalmazásának törvény szerinti a.) és b.) pontja között nincs olyan szoros összefüggés, hogy a jogintézmény a két feltétel együttes fennállása esetén alkalmazható. A kifejtett indokok alapján az ítélőtábla nem osztotta az elsőfokú bíróság jogi indokait, annak kiemelése mellett, hogy e körben a döntés tartalmában helytálló.

A fentiek alapján a felmentésre irányuló védelmi fellebbezés nem alapos, és az enyhítést célzó indítvány sem vezetett eredményre.

Az elsőfokú bíróság a bűnösségi körülményeket lényegében helyesen felsorolta. Az ítélőtábla további súlyosító körülményként értékelte a vádlott terhére azt, hogy a személyi szabadság megsértésének büntettét terhes nő sérelmére és különösen veszélyes eszközt használva követte el, a terrorcselekmény pedig jelentős számú személyt, köztük kívülállókat is közvetlenül érintett és időben elhúzódó volt.

Az enyhítő körülmények közül a másodfokú bíróság mellőzi, hogy a vádlott kiskorú gyermek eltartásáról köteles gondoskodni, tekintettel arra, hogy a vádlott ténylegesen nem teljesítette a tartási kötelezettségét, ezért a bíróság tartás elmulasztásának vétsége miatt elmarasztalta. A vádlott részletes beismerő vallomásának az elsőfokú bíróság túlzott mértékben tulajdonított enyhítő hatást, mivel a vádlott vallomásai ténylegesen feltáró jellegűnek nem tekinthetők, a két korábbi rablási cselekményét csak a házkutatás során feltárt terhelő bizonyítékok alapján ismerte el, (az utolsó cselekményt követő házkutatás során lefoglalták a vádlottnak a korábbi rablások idején viselt a videó felvétellel bizonyított ruháit) a terrorcselekmény büntette és ahhoz kapcsolódó bűncselekmények közben pedig tetten érték.

Mellőzte az ítélőtábla a súlyosító körülmények köréből a 2. számú sértett elvetelésével kapcsolatos megállapítást, mivel ezzel kapcsolatban igazságügyi orvos szakértői vélemény beszerzése nem történt. Nem hagyható figyelmen kívül azonban a vádlottnak a cselekmény közben a túsokkal szemben tanúsított „nyugtató” magatartása.

A pontosított, kiegészített bűnösségi körülményekre tekintettel a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés büntetést a Fővárosi Ítélőtábla súlyosította, a fegyházbüntetés tartamát felemelte. A büntetés tetтарыыos kifejezésre juttatja a cselekmények kiemelkedő tárgyi súlyát a vádlott fokozott személyi, társadalomra veszélyességét és alkalmas a büntetési célok hathatós biztosítására.

Figyelemmel arra, hogy a Váci Városi Bíróság 5.B.262/2004/4. számú, valamint a Pesti Központi Kerületi Bíróság 24.B.XIII.5115/2005/12. számú jogerős ítéleteivel kiszabott 7 hónap, illetve 1 év 10 hónap börtönbüntetés végrehajtását a bíróság már korábban elrendelte, ezért az ítéletábla az elsőfokú bíróság erre vonatkozó rendelkezéseit mellőzte.

A Fővárosi Ítéletábla a Btk. 99. § (1) bekezdése alapján beszámította a vádlott által az első fokú ítélet kihirdetésétől a más ügyben kiszabott jogerős szabadságvesztés büntetés fogamatba vételéig előzetes letartóztatásban eltöltött időt.

Az ítélet egyéb járulékos rendelkezései törvényesek.

A Fővárosi Ítéletábla a kifejtettekre tekintettel a Fővárosi Bíróság ítéletét a Be. 372. § (1) bekezdése alapján részben megváltoztatta, egyebekben a Be. 371. § (1) bekezdését felhívva helybenhagyta.

B u d a p e s t, 2011. év január hó 27. napján

***Dr. Tóth Éva s.k.
a tanács elnöke***

***Dr. Bartkó Levente s.k.
előadó bíró***

***Dr. Rédei Géza s.k.
bíró***

A Fővárosi Bíróság 7.B.61/2010/32. számú ítélete a Fővárosi Ítéletábla 1.Bf.322/2010/7. számú ítéletében írt változtatás mellett jogerős és végrehajtható!

Budapest, 2011. év január hó 27. napján

***Dr. Tóth Éva s.k.
a tanács elnöke***

***Kiadmány hitelül:
tisztviselő***